

Topics

In deze nieuwsbrief ontdekt u:

- Taxshift in de praktijk: geen patronale bijdragen voor eerste werknemer
- Betalingen aan belastingparadijzen: welke landen zijn een fiscaal paradijs?
- Het huwelijkscontract als instrument van successieplanning: een voorbeeld
- Vlaamse miserietaks aangepakt



Taxshift in de praktijk: geen patronale bijdragen voor 1e werknemer

Van plan om een eerste werknemer aan te nemen? Dan betaalt u geen werkgeversbijdragen voor onbepaalde tijd. De bestaande verminderingen voor de eerste tot en met een vijfde werknemer schuiven op naar de tweede tot de zesde werknemer. M.a.w. de doelgroepvermindering voor 'eerste aanwervingen' is uitgebreid van maximaal vijf tot maximaal zes werknemers.

De doelgroepvermindering voor eerste aanwervingen houdt een vermindering van de werkgeversbijdragen in voor nieuwe werkgevers bij de aanwerving van werknemers en een tussenkomst in de kosten van het sociaal secretariaat. De forfaitaire vermindering van de socialezekerheidsbijdragen verschuldigd op het loon van de werknemer tijdens het kwartaal van de aanwerving en een aantal erop volgende kwartalen, geldt voor de eerste vijf werknemers.

Sinds januari 2016 zijn er ook geen werkgeversbijdragen voor de sociale zekerheid verschuldigd voor een eerste werknemer die tussen 1 januari 2016 en 31 december 2020 wordt aangeworven. De huidige vermindering van werkgeversbijdragen voor de eerste tot de vijfde werknemer worden van toepassing op de toekomstige tweede tot zesde werknemer, aangeworven vanaf 2016. De bedragen van de bijdrageverminderingen voor de tweede tot de zesde werknemer stijgen.

Voorwaarden in hoofde werkgever en in hoofde werknemer

De doelgroepvermindering voor eerste aanwervingen geldt voor (nieuwe) werkgevers uit de privé-sector. Die werkgevers moeten de afgelopen vier kwartalen geen (voor de aanwerving van de 1e werknemer), maximum één (voor de aanwerving van de 2e werknemer) of maximum twee, drie of vier (voor de aanwerving van respectievelijk de 3e, 4e en 5e werknemer) werknemers in dienst hebben gehad.

Als nieuwe werkgever wordt beschouwd een werkgever die sedert ten minste vier opeenvolgende kwartalen die het kwartaal van indienstneming van een zesde werknemer voorafgaan, niet onderworpen is geweest aan de RSZ-wet voor de tewerkstelling van meer dan vijf werknemers andere dan leerlingen, dienstboden, deeltijds leerplichtigen en gelegenheidsarbeiders.

De nieuwe werkgever moet een eerste, tweede, derde, vierde, vijfde of zesde werknemer in dienst

nemen die geen andere werknemer in dezelfde technische eenheid vervangt voor wie hij/zij al een vermindering krijgt. Het behoud van het aantal arbeidsplaatsen wordt dus niet gecontroleerd op het niveau van de juridische entiteit.

In hoofde van de werknemer worden geen specifieke voorwaarden opgelegd. Zij moeten met een arbeidsovereenkomst zijn verbonden.

Overzicht maximale verminderingen bij volledige prestaties

De doelgroepvermindering moet worden opgenomen binnen de 20 kwartalen te rekenen van het kwartaal dat u voor de eerste maal recht had op de vermindering. U beslist per kwartaal of en voor wie u de doelgroepvermindering eerste aanwervingen aanvraagt. De aanvraag moet wel binnen de vijf jaar na de betreffende aanwerving gebeuren.

Het aantal kwartalen en het verminderingsbedrag verschilt sinds 1 januari 2016 naargelang het om een eerste, tweede, derde, vierde, vijfde of zesde werknemer gaat:

- **1e aanwerving:** geen patronale basisbedragen voor aanwervingen tussen 1/1/2016 en 31/12/2020
- **2e aanwerving:** 1.550 EUR (5 kwartalen), 1.050 EUR (4 kwartalen) en 450 EUR (4 kwartalen)
- **3e aanwerving:** 1.050 EUR (5 kwartalen) en 450 EUR (8 kwartalen)



- **4e aanwerving:** 1.050 EUR (5 kwartalen) en 450 EUR (4 kwartalen)
- **5e aanwerving:** 1.000 EUR (5 kwartalen) en 400 EUR (4 kwartalen)
- **6e aanwerving:** 1.000 EUR (5 kwartalen) en 400 EUR (4 kwartalen)

De patronale basisbijdragen (loonmatiging inbegrepen) bedragen 32,40% (24,92% + 7,48%) voor een gewone werknemer in de privésector. Het basistarief van de werkgeversbijdrage zal trouwens de komende jaren geleidelijk dalen: in 2016-2017 tot 30% (vanaf 1 april 2016); en in 2018-2019 tot 25%.

Als u bent aangesloten bij een sociaal secretariaat, heeft u ook recht op een tussenkomst in de aansluitingskosten (36,45 EUR) voor de kwartalen waarin u een doelgroepvermindering voor de aanwerving van een eerste werknemer aanvraagt (geen proratering).

Overgangsregeling

Voor werknemers die in 2015 in dienst zijn getreden, kunnen de nieuwe verminderingsbedragen worden toegepast voor de resterende kwartalen waarop ze nog recht hebben.

Voor de werknemers die u al vóór 1 januari 2015 in dienst heeft genomen, wijzigen de verminderingforfaits en het aantal toepasselijke kwartalen niet.

Cumulatie van maatregelen tot vermindering van de sociale bijdragen

U kan de doelgroepvermindering eerste aanwervingen cumuleren met de structurele vermindering.

De doelgroepvermindering eerste aanwervingen is niet cumuleerbaar met een andere maatregel tot vermindering van de patronale sociale bijdragen.

Aan de slag ...

Er moeten geen bijzondere formaliteiten bij de aanwerving worden vervuld. De kwartaalaangifte invullen, volstaat. U kiest voor welk kwartaal en voor welke werknemer u de vermindering gaat toepassen.

Betalingen aan belastingparadijzen: welke landen zijn een fiscaal paradijs?

Belgische vennootschappen of vennootschappen die aan de Belasting Niet-Inwoners (BNI-Venn) zijn onderworpen, moeten melden als ze betalingen doen aan belastingparadijzen. Welke landen er precies als belastingparadijs worden beschouwd, wordt af en toe gehervalueerd. Op 1 maart 2016 verscheen een koninklijk besluit dat een nieuwe lijst met belastingparadijzen bevat. Wij bekijken het principe en de nieuwe lijst.

Het principe

Belastingplichtigen die onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting of aan de BNI Vennootschappen moeten melden als ze rechtstreeks of onrechtstreeks betalingen doen aan personen die gevestigd zijn in een belastingparadijs. De verplichting geldt vanaf het moment dat ze tijdens een belastbaar tijdperk meer dan 100.000 EUR betalen aan belastingparadijzen. Hiervoor moeten ze formulier 275F invullen en indienen.

Als de vennootschap de betaling niet meldt, is de uitgave niet als kost aftrekbaar.

Wat is een belastingparadijs?

Voor deze regel wordt een belastingparadijs gedefinieerd als:

- een land dat tijdens het volledig belastbaar tijdperk waarin de betaling heeft plaatsgevonden, door het Mondiaal Forum van de OESO inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen wordt aangemerkt als land dat de OESO-standaard op dat vlak niet effectief of substantieel toepassen = dit zijn landen die niet voldoende meewerken aan uitwisseling van fiscale gegevens, momenteel staan er op deze lijst geen landen (meer);



- een land zonder belasting of met een lage belasting. Een lage belasting is een belasting met een nominaal tarief lager dan 10 %. Deze landen werden opgenomen in een limitatieve lijst die wordt vastgesteld bij koninklijk besluit. Dit betekent dat landen die niet op de lijst staan, niet als belastingparadijs worden beschouwd.

De nieuwe lijst

Om de zoveel tijd wordt de lijst bekeken en aangepast: landen verdwijnen van de lijst, andere landen verschijnen op de lijst. Sinds 1 maart 2016 geldt er een nieuwe landenlijst. De lijst geldt voor betalingen gedaan vanaf 1 januari 2016.

De landen zijn (in alfabetische volgorde): Abu Dhabi, Ajman, Anguilla, de Bahama's, Bahrein, Bermuda, de Britse Maagdeneilanden, Dubai, het Eiland Man, Fujairah, Guernsey, Jersey, de Kaaimaneilanden, de Marshall-eilanden, Micronesië, Monaco, Montenegro, Nauru, Oezbekistan, Palau,

Pitcairn, Ras al Khaimah, Saint-Barthelemy, Sharjah, Somalië, Turkmenistan, Turks en Caicos, Umm al Qaiwain, Vanuatu en Wallis-en-Futuna.

Zijn van de lijst verdwenen: Andorra, Jethou, de Malediven, Moldavië en Sark.

Andere lijsten

Let op, deze lijst geldt enkel voor de betalingen gedaan aan belastingparadijzen.

In het KB ter uitvoering van het Wetboek van Inkomstenbelastingen, kortweg KB/WIB92, staat in artikel 73/4quater ook een lijst met 'belastingparadijzen'. Daar gaat het over landen met een aanzienlijk gunstiger fiscaal regime dan België. Deze lijst is van belang voor de toepassing van de dbi-aftrek (dividenden ontvangen van dochtervennootschappen gevestigd in die landen). Dit is een andere lijst, waarop gedeeltelijk andere landen voorkomen. Ook deze lijst werd met een KB van 1 maart 2016 aangepast.



Het huwelijkscontract als instrument van successieplanning: een voorbeeld

Met het huwelijkscontract dat echtgenoten afsluiten, kiezen ze onder welk huwelijksvermogensstelsel ze zullen vallen: het wettelijk stelsel of toch liever scheiding der goederen of nog iets anders. Door de vele mogelijkheden die het huwelijkscontract biedt, door het al dan niet opnemen van bepaalde clausules, is het ook een uitstekend instrument voor vermogens- en successieplanning. We lichten kort toe.

Wettelijk stelsel of huwelijkscontract?

Wie geen huwelijkscontract afsluit en daarmee opteert voor een ander huwelijksvermogensstelsel, valt onder het wettelijk stelsel. Dit stelsel omvat drie vermogens. Naast het eigen vermogen van ieder der echtgenoten, ontstaat er namelijk ook een gemeenschappelijk vermogen. Onder het eigen vermogen vallen de goederen die een echtgenoot al bezit voor het huwelijk, de goederen die een echtgenoot tijdens het huwelijk erft of geschonken krijgt, pensioenrechten, persoonlijke goederen als kledij en juwelen, literaire en artistieke eigendomsrechten en rechten op herstel van morele en lichamelijke schade. De inkomsten die de echtgenoten verwerven met hun beroepsactiviteit en de 'vruchten' van hun eigen vermogen

zijn echter gemeenschappelijk. Ook wat echtgenoten samen erven of geschonken krijgen, is gemeenschappelijk. Ten slotte is alles waarvan niet bewezen wordt dat het eigen is, ook gemeenschappelijk.

Voorbeeld

- Gert koopt voor zijn huwelijk een appartement → eigen
- Karen krijgt tijdens het huwelijk een som geld (schenking) van haar ouders → eigen
- Gert verhuurt zijn appartement → huurinkomsten zijn gemeenschappelijk
- Karen belegt het geld → opbrengsten van de belegging zijn gemeenschappelijk.

Wie dit stelsel liever niet heeft, kiest meestal voor de scheiding van goederen en gaat langs de notaris om een huwelijkscontract af te sluiten.

In dit stelsel is er geen gemeenschappelijk vermogen, maar enkel twee eigen vermogens van beide echtgenoten.

Louter voor de volledigheid, vermelden we nog de algemene gemeenschap, een stelsel waarbij er enkel gemeenschappelijke goederen bestaan. Enkel goederen van persoonlijke aard, literaire en artistieke eigendomsrechten, recht op herstel van lichamelijke of morele schade en goederen die geschonken zijn aan één echtgenoot met het expliciete beding dat ze eigen goederen van de begiftigde moeten blijven, zijn dan nog eigen. Al de rest is gemeenschappelijk. Deze formule komt amper nog voor.

De ongelijke verdeling van de gemeenschap

Naast een methode om de vermogens van de echtgenoten veilig te stellen, kan het huwelijkscontract ook gebruikt worden als instrument voor successieplanning. Dat kan door bepaalde

clausules in de overeenkomst op te nemen. Er zijn verschillende manieren om dit te doen. Een interessante optie is de ongelijke verdeling van de gemeenschap. Bij het overlijden van één van de echtgenoten wordt het ganse gemeenschappelijke vermogen dan toebedeeld aan de langstlevende. Door dit in het huwelijkscontract te doen, valt dit vermogen buiten de nalatenschap. Als de echtgenoten deze clausule niet opnemen in hun contract, zullen bij het overlijden van één van hen de eigen goederen van de overledene en de helft van de gemeenschap in de nalatenschap vallen.

Mag dit zomaar? Voor het erfrecht is deze handelswijze geen probleem. Het klopt dat de kinderen hierdoor de facto onterfd worden. Maar dat is maar voorlopig. De kinderen moeten nu gewoon op de erfenis wachten tot ook de langstlevende echtgenoot is overleden.

Successierechtelijk zit het anders. De fiscus wil de gevolgen van deze constructie immers niet aanvaarden. Bij de ongelijke verdeling van

de gemeenschap krijgt de langstlevende echtgenoot het ganse vermogen op basis van het huwelijkscontract, en niet uit de nalatenschap. Dit betekent dat hij/zij er in feite geen successierechten over verschuldigd is. Dat zag de fiscale wetgever niet zitten. Daarom geldt er in alle Gewesten een fictie volgens welke alles wat de langstlevende echtgenoot ingevolge een huwelijksvereenkomst krijgt toebedeeld en dat meer dan de helft van het gemeenschappelijk vermogen bedraagt, als een legaat wordt beschouwd. Met andere woorden de langstlevende echtgenoot wordt fictief geacht de helft van de gemeenschap toch te erven. Hij/zij moet dus toch erfbelasting betalen.

Een specifieke vorm van de ongelijke verdeling van de huwgemeenschap is de sterfhuisclausule. Deze constructie wordt echter helemaal argwanend bekeken en door de fiscus als fiscaal misbruik bestempeld. In Vlaanderen is deze mogelijkheid bovendien door de Vlaamse Codex Fiscaliteit definitief naar de prullenbak verwezen.

Vlaamse miserietaks aangepakt

Enkele jaren geleden werd het standaardtarief van het verdeelrecht opgetrokken tot 2,5 %. Dit zijn de registratierechten die moeten worden betaald wanneer mede-eigenaars die samen een onroerend goed bezitten uit onverdeeldheid treden. De wetgever oordeelde echter al snel dat koppels die uit elkaar gingen en daarom uit onverdeeldheid traden (wat betreft hun vroegere gemeenschappelijke woning) daarmee dubbel gestraft worden. Daarom werd voor hen het tarief terug op 1 % gebracht. Vanaf 2016 zijn de voorwaarden verder versoepeld.

Het verdeelrecht: wat en hoe

Het verdeelrecht is verschuldigd bij (i) gedeeltelijke of gehele verdeling van onroerende goederen, (ii) de afstand onder bezwarende titel, onder mede-eigenaars, van onverdeelde delen in onroerende goederen en (iii) de omzetting van het vruchtgebruik op vraag van de langstlevende echtgenoot.

Zo is het verdeelrecht bijvoorbeeld van toepassing als drie erfgenamen samen een huis erven, waarbij één van hen de anderen uitkoopt. De onverdeeldheid houdt op te bestaan en de 'koper' (de persoon die de delen van de anderen overkoopt) moet 2,5 % registratierechten betalen.

Hij betaalt 2,5 %:

- op de volledige waarde van het goed als de onverdeeldheid ophoudt te bestaan;
- op het overgekochte deel als de onverdeeldheid blijft bestaan.

Voorbeeld

Marc, Luc en Paul erven samen een huis ter waarde van 150.000 EUR. Marc is geïnteresseerd om de anderen uit te kopen:

- Luc en Paul verkopen elk hun deel voor 50.000 EUR. Marc wordt de enige eigenaar - de onverdeeldheid houdt op te bestaan: hij betaalt 2,5 % verdeelrecht over de volledige waarde van het onroerend goed = 2,5 % van 150.000 EUR = 3.750 EUR.
- Enkel Paul verkoopt zijn deel. Marc en Luc blijven mede-eigenaars - de onverdeeldheid blijft tussen twee van de drie broers bestaan:

Marc is 2,5 % verdeelrecht verschuldigd over 50.000 EUR (= het overgekochte deel) = 1.250 EUR.

Het uit onverdeeldheid treden komt vaak voor bij koppels die uit elkaar gaan en hun voormalige gemeenschappelijke woning moeten verdelen (aan één van beide moeten toebedelen). Wanneer het verdeelrecht op hun situatie wordt toegepast, wordt ze ook wel als miserietaks aangeduid.

Tarief wordt verlaagd tot 1 % bij de beëindiging van het wettelijk samenwonen of het huwelijk

Een relatiebreuk brengt sowieso al genoeg miserie mee. Daarom oordeelde de fiscale wetgever dat het onbillijk was een scheidend koppel nog eens extra te bezwaren met een heffing van 2,5 % bij de uitonverdeeldheidstreding. Enkel voor deze groep werd het verdeelrecht daarom verlaagd tot 1 %.

Enkel ex-echtgenoten en ex-wettelijk samenwonenden (die minstens één jaar wettelijk hebben samengewoond) kunnen van dit gunsttarief genieten. Wie enkel feitelijk samenwoonde zal wel 2,5 % moeten betalen bij uit onverdeeldheidstreding.

Voorwaarden voor gunsttarief versoepeld

Sinds begin 2016 zijn de toepassingsvoorwaarden voor de toepassing van het verlaagd tarief versoepeld.



Beëindiging van het wettelijk samenwonen

De verdeling moet niet langer plaatsvinden binnen het jaar na de beëindiging van het wettelijk samenwonen, maar binnen de drie jaar. De voorwaarde dat de partners minstens één jaar wettelijk samenwoonden, blijft wel van toepassing.

Echtscheiding

De verdeling van het onroerend goed hoeft niet langer te gebeuren bij de akte die de vereffening-verdeling van de huwgemeenschap regelt. Als de ex-echtgenoten op het moment van de vereffening-verdeling de woning nog niet verdelen, maar de onverdeeldheid laten bestaan, kan één van hen de woning ook jaren later nog overkopen met toepassing van het verlaagde tarief.

Ten slotte moet de verdeling niet meer noodzakelijk gebeuren bij authentieke akte, maar mag het ook geregeld worden in een onderhandse akte.